

Publicerad 2011-02-01 17:17 av Tymin

Mellan flammor och piskande regn

Jag är elden - du är havet.

Jag brinner. Jag står i lågor för mig, för dig och för den värld jag lever i.

Jag startar nytt. Jag greppar andefattiga ting och tänder dem till en levande brasa.
Du hade något i dig som jag ville väcka till liv.

Jag är kraftfull, jag är varm, jag låter mig inte blundas för.

Ingenting jag rör vid kommer undan utan märken.
Båda våra hjärtan har brännsår nu.

Jag ger allt eller ännu mer.

Du svävar. Du seglar i dig själv och för dig själv.
Jag har alltid stått lite utanför din värld.

Du delar med dig. Ja, du ger liv och hopp till allt omkring dig, men säg mig - vem tar hand om dig?

Du kan kyla, du kan värma, du kan friska upp.
Du kunde rädda mitt liv.

Du kan släcka bränder, men även dränka hela landskap.
Jag drunknade i dig. Min luft tog slut.

Ibland är du här, ibland inte. Du kommer i vågor.

Jag är elden - du är havet.

Vi är varandras motsatser
- varandras största fiender och varandras bästa vänner.

Hur mycket kraft krävs

och hur många naturlagar måste betvingas

för att vi ska kunna enas?

Jag älskar dig ju än,

trots allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tymin med Poeter.se id #22402 innehar upphovsrätten